

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2020. gada 30. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma – Direktīva 77/388/EEK – 10. panta 2. punkta pirmā un trešā daļa, 17. panta 1. punkts un 18. panta 2. punkta pirmā daļa – Direktīva 2006/112/EK – 63. pants, 64. panta 1. punkts, 66. panta pirmās daļas a)–c) punkts, 167. pants un 179. panta pirmā daļa – Pakalpojumu sniegšana pirms Ungārijas pievienošanās Eiropas Savienībai – Šī pakalpojuma cenas precīza noteikšana pēc pievienošanās – Rēķins par minēto pakalpojumu, kurš izsniegts un kura apmaksa notikusi pēc pievienošanās – Tiesību uz atskaitīšanu atteikums, pamatojoties uz šo rēķinu, noilguma dēļ – Tiesas kompetence

Lietā C-258/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Kúria* (Augstākā tiesa, Ungārija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 7. martā un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 27. martā, tiesvedībā

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.

pret

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] (referents), tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *G. Koós*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *L. Havas* un *J. Jokubauskaitė*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu

* Tiesvedības valoda – ungāru.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Sesto direktīvu 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), un Padomes Direktīvu 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.* (turpmāk tekstā – “Eurovia”) un *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága* (Valsts nodokļu un muitas administrācijas Sūdzību nodaļa, Ungārija) (turpmāk tekstā – “nodokļu administrācija”) par pēdējās minētas lēmuma, piemērojot noilgumu, *Eurovia* atteikt tiesības atskaitīt priekšnodokli samaksāto pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā – “PVN”) likumību.

Atbilstošie tiesību akti

Savienības tiesības

Sestā direktīva

- 3 Sestās direktīvas 10. pantā bija paredzēts:

“1. [Šajā direktīvā]:

- a) “Darbība, par kuru jāmaksā nodoklis” nozīmē notikumu, kura dēļ juridiskais stāvoklis atbilst tam, lai nodoklis kļūtu iekasējams;
- b) nodoklis kļūst “iekasējams” tad, kad nodokļu iestādei saskaņā ar likumu rodas tiesības no attiecīgā brīža pieprasīt nodokli no personas, kurai tas jāmaksā, neatkarīgi no tā, ka samaksas laiku var pagarināt.

2. Darbība, par kuru jāmaksā nodoklis, notiek, un nodoklis kļūst iekasējams tad, kad preces ir piegādātas vai pakalpojumi ir sniegti. [...] pakalpojumu sniegšanu, kas rada vēlākus rēķinu pārskatus vai maksājumus, uzskata par pabeigtu, kad beidzas laiks, uz kuru attiecas šādi rēķinu pārskati vai maksājumi.

[..]

Neatkarīgi no iepriekš izklāstītajiem noteikumiem dalībvalstis var noteikt, ka dažiem darījumiem vai nodokļa maksātāju kategorijām nodoklis kļūst iekasējams vai nu:

- ne vēlāk par faktūras vai dokumenta, kurš kalpo par faktūru, izdošanu, vai
- ne vēlāk par cenas saņemšanu, vai
- gadījumā, ja nav izdota faktūra vai dokuments, kurš kalpo par faktūru, vai tas ir izdots vēl, — noteiktā laikā no darbības, par kuru jāmaksā nodoklis, dienas.

[..]”

4 Šīs direktīvas 17. pantā bija paredzēts:

“1. Atskaitīšanas tiesības rodas brīdī, kad atskaitāmais nodoklis kļūst iekasējams.

2. Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a) [PVN], kas maksājams vai samaksāts par precēm vai pakalpojumiem, kurus viņam jau piegādājis vai sniedzis vai vēl piegādās vai sniegs cits nodokļa maksātājs;

[..]”

5 Minētās direktīvas 18. pantā bija precizēts:

“1. Lai īstenotu savas atskaitīšanas tiesības, nodokļa maksātājam:

a) par atskaitījumiem atbilstīgi 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam jābūt faktūrai [..];

[..]

2. Nodokļa maksātājs īsteno atskaitīšanu, no kopējās pievienotās vērtības nodokļa summas, kas maksājama par attiecīgo taksācijas periodu, atņemot kopējo nodokļa summu, par kuru tajā pašā periodā atbilstīgi 1. punkta noteikumiem radušās un ir īstenojamas atskaitīšanas tiesības.

[..]”

Direktīva 2006/112

6 Direktīvas 2006/112 411. panta 1. punktā it īpaši ir paredzēts, ka Sestā direktīva tiek atcelta. Saskaņā ar šī panta 2. punktu atsauces uz Sesto direktīvu uzskata par atsaucēm uz attiecīgajām Direktīvas 2006/112 normām.

7 Direktīvas 2006/112 62. panta 1) un 2) punktā ir pārņemti attiecīgi Sestās direktīvas 10. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts. Direktīvas 2006/112 63. pantā identiski ir pārņemts šī 10. panta 2. punkta pirmās daļas pirmā teikuma formulējums, savukārt Direktīvas 2006/112 64. panta 1. punktā bez grozījumiem pēc būtības ir pārņemts šīs pirmās daļas otrā teikuma formulējums, un Direktīvas 2006/112 66. panta pirmās daļas a)–c) apakšpunktā būtībā ir ietverti tādi paši precizējumi kā tie, kas ir norādīti Sestās direktīvas 10. panta 2. punkta trešās daļas no pirmā līdz trešajam ievilkumam.

8 Direktīvas 2006/112 167. pantā identiski ir pārņemts Sestās direktīvas 17. panta 1. punkta formulējums un Direktīvas 2006/112 168. pants būtībā atbilst šī 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam.

9 Direktīvas 2006/112 178. pantā un 179. panta pirmajā daļā būtībā ir pārņemti attiecīgi Sestās direktīvas 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 18. panta 2. punkta pirmās daļas noteikumi.

Ungārijas tiesības

- 10 *Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény* (1992. gada Likums Nr. LXXIV par pievienotās vērtības nodokli) (*Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19.)) redakcijā, kas bija piemērojama laikā, kad tika sniegts pamatlietā aplūkotais pakalpojums (turpmāk tekstā – “agrākais Likums par PVN”), 16. pantā bija paredzēts:

“(1) Ja vien 17. un 18. pantā nav noteikts citādi, preču piegādes un pakalpojumu sniegšanas gadījumā nodoklis kļūst iekasējams izpildes brīdī vai attiecīgi daļējas izpildes brīdī ([..] “izpilde”).

(2) Ja vien šajā likumā nav noteikts citādi, izpildes brīdis tiek noteikts saskaņā ar Civillkodeksu.”

- 11 Agrākā Likuma par PVN 32. pantā bija noteikts:

“(1) 34. pantā norādītajam nodokļa maksātājam ir tiesības atskaitīt no nodokļa summas, kas viņam jāmaksā:

a) nodokļa summu, kuru cits nodokļa maksātājs, tostarp – tā tiesiskais priekštecis (sabiedrības reorganizācijas gadījumā) vai nodokļa maksātājs, uz kuru attiecas Likums par vienkāršoto uzņēmumu ienākuma nodokli, ir pārnēsis uz to saistībā ar preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu; [..].”

- 12 Atbilstoši agrākā Likuma par PVN 35. pantam:

“(1) Ja vien Likumā par nodokļu uzlikšanas kārtību nav paredzēts citādi, tiesības uz nodokļa atskaitīšanu var īstenot tikai tad, ja ir dokumenti, kuri apliecina iepriekš samaksātā nodokļa summu. Par tādiem tiek uzskatīti šādi dokumenti:

a) rēķini un vienkāršotie rēķini [32. panta 1. punkta a) un g) apakšpunkta gadījumā]; [..].”

- 13 *Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény* (2007. gada Likums Nr. CXXVII par pievienotās vērtības nodokli) (*Magyar Közlöny* 2007/155 (XI. 16.)) redakcijā, kas bija piemērojama datumā, kad izdots pamatlietā aplūkotais rēķins (turpmāk tekstā – “Likums par PVN”), 55. panta 1. punktā bija paredzēts, ka “pienākums maksāt nodokli rodas brīdī, kad notiek fakts, ar kuru tiek īstenots ar nodokli aplikamais darījums (turpmāk tekstā – “izpilde”)”.

- 14 Likuma par PVN 119. panta 1. punktā bija noteikts – “ja vien likumā nav noteikts citādi, tiesības uz nodokļa atskaitīšanu rodas brīdī, kad ir jānosaka maksājamais nodoklis, kas atbilst priekšnodoklim (120. pants)”.

- 15 Atbilstoši Likuma par PVN 120. pantam:

“Ciktāl nodokļu maksātājs lieto vai citādi izmanto preces vai pakalpojumus – un kā tādām –, lai veiktu ar nodokli apliktu preču vai pakalpojumu piegādes, tam ir tiesības atskaitīt no nodokļa summas, kas tam ir jāmaksā:

a) nodokli, ko saistībā ar preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tam iekļauj rēķinā cits nodokļa maksātājs – tostarp fiziskas vai juridiskas personas, kurām ir jāmaksā vienkāršotais uzņēmumu ienākuma nodoklis; [..].”

16 Likuma par PVN 127. pantā bija noteikts:

“(1) Objektīvs tiesību uz atskaitīšanu īstenošanas priekšnoteikums ir tas, ka nodokļu maksātājam personiski ir:

a) 120. panta a) punktā norādītajos gadījumos – uz viņa vārda izrakstīts rēķins, kas apliecina darījuma veikšanu; [..].”

17 *Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény* (2003. gada Likums Nr. XCII par nodokļu procesa kodeksu) (*Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14.)) 164. pantā ir paredzēts:

“(1) Tiesības uz nodokļa konstatēšanu noilgst, kad ir pagājuši pieci gadi pēc tā kalendārā gada pēdējās dienas, kurā vajadzēja nodokli deklarēt, vai tad, ja nav iesniegta deklarācija, kurā vajadzēja samaksāt nodokli. Tiesības lūgt valsts atbalstu un tiesības lūgt pārmaksāto summu atmaksāšanu noilgst – ja vien šajā likumā nav noteikts citādi –, kad ir pagājuši pieci gadi pēc tā kalendārā gada pēdējās dienas, kurā šīs tiesības radās.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

18 1996. gada 12. novembrī un 1997. gada 17. septembrī *Eurovia* noslēdza ar kādu komercsabiedrību (turpmāk tekstā – “komersants”) uzņēmuma līgumus par gaisa telekomunikāciju tīkla būvdarbiem. Tā kā starp *Eurovia* un komersantu radās strīds par cenas apmēru, *Eurovia* pēdējam minētajam samaksāja tikai daļu no šīs summas.

19 Tad komersants uzsāka tiesvedību, kurā tika pieņemts *Fővárosi Ítéltábla* (Galvaspilsētas Budapeštas apgabala apelācijas tiesa, Ungārija) 2004. gada 17. septembra nolēmums, ar kuru *Eurovia* tika piespriests samaksāt 19 703 394 Ungārijas forintu (HUF) (aptuveni 59 000 EUR) kopā ar procentiem, un tas tika apstiprināts ar *Legfelsőbb Bíróság* (Augstākā tiesa, Ungārija) 2010. gada 5. oktobra spriedumu. Izpildes procedūras iznākumā *Eurovia* samaksāja šo summu.

20 2011. gada 15. jūnijā pēc *Eurovia* lūguma komersants izrakstīja rēķinu, kurā kā pamatlietā aplūkotā darījuma izpildes datums bija norādīts 2011. gada 6. jūnijs. Deklarācijā par 2011. gada otro ceturksni *Eurovia*, pamatojoties uz šo rēķinu, atskaitīja PVN summu 3 940 679 HUF (aptuveni 11 800 EUR) apmērā.

21 Pēc iepriekšējas samaksas pārbaudes veikšanas nodokļu administrācija konstatēja, ka *Eurovia* ir nepamatoti veikusi šo atskaitījumu, un piemēroja tai nodokļa sodu 394 000 HUF (aptuveni 1200 EUR) apmērā. Šī administrācija uzskata, ka saskaņā ar agrākā Likuma par PVN 36. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 16. panta 15. punktu noilguma termiņa sākums esot 2004. gada 31. decembris, tādējādi tiesības uz priekšnodokli samaksātā PVN atmaksāšanu esot beigušās 2009. gada 31. decembrī.

22 Pēc *Eurovia* celtās prasības par šo lēmumu *Kúria* (agrāk – *Legfelsőbb Bíróság*) (Augstākā tiesa, Ungārija) to atcēla ar 2014. gadā pieņemtu nolēmumu, pamatojoties uz to, ka agrākā Likuma par PVN 16. panta 15. punkts nebija piemērojams un ka pamatlietā aplūkotā darījuma izpildes datums bija jānosaka, piemērojot likuma vispārīgos noteikumus.

23 Jaunā procedūrā nodokļu administrācija, pamatojoties uz *Fővárosi Ítéltábla* (Galvaspilsētas Budapeštas apgabala apelācijas tiesa) 2004. gada 17. septembra lēmumu, noteica, ka pamatlietā aplūkotā darījuma izpildes datums ir 1998. gada 16. novembris, un apstrīdēja tiesības uz PVN atskaitīšanu, pamatojoties uz to noilgumu, jo agrākais likums par PVN saistīja tiesību uz nodokļa atskaitīšanu rašanās datumu ar datumu, kurā šis nodoklis kļūst iekasējams no piegādātāja. Tā kā pamatlietā aplūkotā darījuma izpilde

faktiski notika 1998. gada 16. novembrī, uzņēmēja izrakstītajā rēķinā esot bijis kļūdainais datums, jo darījuma “izpildes” jēdziens attiecoties nevis uz tā samaksas datumu, bet gan uz tā konkrētas izpildes datumu.

- 24 *Eurovia* cēla prasību par šo jauno lēmumu, it īpaši norādot, ka tiesības uz PVN atskaitīšanu nerodas, kamēr nav izsniegts rēķins. Šī prasība pirmajā instancē tika noraidīta, pamatojoties it īpaši uz to, ka nav ticis apstrīdēts, ka komersants ir izpildījis pienākumus, kas tam ir atbilstoši ar *Eurovia* kopš 1998. gada noslēgtajiem līgumiem, un ka nodokļu administrācija līdz ar to ir pamatoti uzskatījusi, ka tiesībām uz PVN atskaitīšanu ir iestājies noilgums.
- 25 *Eurovia* iesniedza kasācijas sūdzību *Kúria* (Augstākā tiesa), iesniedzējtiesā, it īpaši norādot, ka rēķina neesamības gadījumā tā neesot varējusi atsaukties uz savām tiesībām uz PVN atskaitīšanu tik ilgi, kamēr nebija izpildīti šo tiesību uz nodokļa atskaitīšanu īstenošanas nosacījumi, noilguma termiņš neesot sācies un esot pastāvējusi nedrošība par parāda summu, kas liedza izpildīt pienākumu izrakstīt rēķinu. Nodokļu administrācija lūdza noraidīt kasācijas sūdzību.
- 26 Iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai strīda starp lietas dalībniekiem par rēķina izrakstīšanu par pakalpojuma cenu gadījumā, ja šī cena ir noteikta ar tiesas nolēmumu un rēķins ir izrakstīts tikai pēc tam, kad tā faktiski bija samaksāta, ir iespējams neņemt vērā Sestajā direktīvā un Direktīvā 2006/112 ietvertu noteikumu par attiecīgā darījuma izpildi un tā aplikšanu ar nodokli un vai ir iespējams atkāpties no valsts tiesību aktiem par tiesību uz PVN atskaitīšanu noilgumu.
- 27 Šajā gadījumā strīda starp lietas dalībniekiem dēļ rēķins tika izrakstīts tikai 2011. gadā. Tādējādi šī tiesa uzskata, ka *Eurovia* tiesības uz PVN atskaitīšanu esot varējušas rasties tikai tajā brīdī un ka šo tiesību uz nodokļa atskaitīšanu īstenošanai piemērojamais termiņš esot jāaprēķina no brīža, kad pamatlietā aplūkotā PVN summa tika pārskaitīta Valsts kasei un kad tika izrakstīts rēķins. Nodokļu administrācijas nostāja tai šķiet pretrunā PVN neitralitātes principam, jo tiesību uz PVN atskaitīšanu izmantošana tiek atteikta tāpēc, ka darījuma izpildes datums tiek interpretēts šauri, neņemot vērā šīs lietas īpatnības.
- 28 Tā arī jautā, vai tas, ka *Eurovia* pēc savas gribas nav izpildījusi samaksas pienākumu, kas ir aizkavējis rēķina sagatavošanu, var ietekmēt tās tiesību uz PVN atskaitīšanu īstenošanu.
- 29 Šādos apstākļos *Kúria* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai dalībvalsts prakse, saskaņā ar kuru nodokļa atskaitīšanas tiesību īstenošanas mērķiem tiek ņemts vērā tikai brīdis, kad iestājās nodokļa iekasējamības gadījums, lai gan par izpildes apmēru starp pusēm bija civiltiesisks strīds, kas tika atrisināts tiesas ceļā, un rēķins tika izrakstīts tikai pēc tam, kad tika pasludināts galīgs spriedums, ir pretrunā nodokļu neitralitātes principam un PVN atskaitīšanas tiesību formālajiem nosacījumiem?
 - 2) Ja atbilde ir apstiprinoša, vai var pārsniegt dalībvalsts tiesiskajā regulējumā noteikto noilguma termiņu tiesību uz PVN atskaitīšanu īstenošanai, kas ir pieci gadi no brīža, kad tika sniegti pakalpojumi?
 - 3) Ja atbilde ir apstiprinoša, vai [tiesību uz PVN atskaitīšanu] īstenošanu ietekmē rēķina saņēmēja rīcība šajā lietā, proti, apstāklis, ka tas samaksāja ar galīgu spriedumu līgumpartnerim noteikto atlīdzību tikai pēc tam, kad līgumpartneris bija uzsācis piespiedu izpildes procedūru, kā rezultātā rēķins tika izrakstīts tikai pēc noilguma termiņa beigām?”

Par Tiesas kompetenci

- 30 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai ir kompetence interpretēt Savienības tiesības attiecībā uz to piemērošanu dalībvalstī tikai, sākot no tās pievienošanās datuma Eiropas Savienībai (spriedumi, 2006. gada 10. janvāris, *Ynos*, C-302/04, EU:C:2006:9, 36. punkts, kā arī 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 No tā izriet tostarp, ka Tiesas kompetencē neietilpst Savienības direktīvu par PVN interpretēšana, ja pamatlietā aplūkotais attiecīgais nodokļu iekasēšanas periods ir pirms attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai (spriedums, 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 32 Saskaņā ar iesniedzējtiesas lēmumu pakalpojumu sniegšana, attiecībā uz kuru tika īstenotas pamatlietā aplūkotās tiesības uz PVN atskaitīšanu, notika 1998. gada 16. novembrī, proti, pirms Ungārijas pievienošanās Savienībai 2004. gada 1. maijā.
- 33 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Sestās direktīvas 10. panta 2. punkta pirmās daļas pirmo teikumu un Direktīvas 2006/112 63. pantu darbība, par kuru jāmaksā nodoklis, ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana, un PVN kļūst iekasējams brīdī, kad tiek veikta šī preču piegāde vai tiek sniegti pakalpojumi.
- 34 Līdz ar to, pieņemot, ka pamatlietā aplūkoto pakalpojumu sniegšanu regulē tādas tiesību normas, kādas ir paredzētas Sestajā direktīvā, šī sniegšana ir notikusi un PVN ir kļuvis iekasējams pirms Ungārijas pievienošanās Savienībai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 21. punkts).
- 35 Šajā ziņā jāpiebilst, pirmkārt, ka nešķiet, ka minētais pakalpojums būtu radījis turpmākus rēķinu pārskatus vai [secīgus] maksājumus Sestās direktīvas 10. panta 2. punkta pirmās daļas otrā teikuma vai Direktīvas 2006/112 64. panta 1. punkta izpratnē, kas ļautu uzskatīt, ka viens un tas pats pakalpojums ir sniegts katra tā laikposma beigās, uz kuru attiecas katrs rēķinu pārskats vai katrs maksājums.
- 36 Protams, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Eurovia* sākotnēji samaksāja tikai daļu no cenas, kas bija jāmaksā par pamatlietā aplūkoto pakalpojumu, un tikai pēc tam, kad 2010. gadā tiesas ceļā tika galīgi noteikta kopējā maksājamā summa, *Eurovia* samaksāja visu šo cenu. Tomēr no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pamatlietā nav jāizlemj jautājums par to, vai uz šādiem apstākļiem var attiekties šīs tiesību normas, bet tas ir par to, vai nodokļu administrācijai bija pamats uzskatīt, ka *Eurovia* noteiktais tiesību atskaitīt par šo pakalpojumu samaksāto PVN noilguma termiņš varēja sākties, pirms tika izsniegts rēķins par šo pakalpojumu.
- 37 Līdz ar to tas, ka *Eurovia* samaksāja visu cenu, kas jāmaksā par pamatlietā aplūkoto pakalpojumu sniegšanu, tikai 2011. gadā, neietekmē šī sprieduma 34. punktā veikto konstatējumu.
- 38 Otrkārt, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neizriet, ka pamatlietā būtu runa par tādu situāciju, kāda ir paredzēta Sestās direktīvas 10. panta 2. punkta trešās daļas pirmajā līdz trešajā ievilkumā, kā arī Direktīvas 2006/112 66. panta pirmās daļas a)–c) punktā, kurā nodokļa iekasējamība tiek balstīta uz rēķina izsniegšanu, samaksas iekasēšanu vai konkrēta termiņa izbeigšanos, kas sākas no datuma, kurā notikusi darbība, par kuru jāmaksā nodoklis saskaņā ar valsts tiesību normām, kas ir pieņemtas, pamatojoties uz vienu no šīm tiesību normām.
- 39 Attiecībā uz gan Sestajā direktīvā, gan Direktīvā 2006/112 paredzētajām tiesībām uz nodokļa atskaitīšanu – gan materiālā, gan laika ziņā tās ir tieši saistītas ar PVN, kas iepriekš maksājams vai samaksāts par precēm un pakalpojumiem, iekasējamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 22. punkts).

- 40 Proti, nodokļu maksātāju tiesības no maksājamā PVN atskaitīt PVN, kas ir jāmaksā vai kas jau iepriekš kā priekšnodoklis ir samaksāts par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem, ir ar Savienības tiesību aktiem izveidotās kopējās PVN sistēmas pamatprincips. Kā Tiesa vairākkārt ir uzsvērusi, tiesības uz nodokļa atskaitīšanu, kas bija paredzētas Sestās direktīvas 17.–20. pantā un kas tagad ir paredzētas Direktīvas 2006/112 167. un nākamajos pantos, ir PVN mehānisma neatņemama sastāvdaļa un principā nevar tikt ierobežotas. It īpaši šīs tiesības nekavējoties ir izmantojamas attiecībā uz visiem ar darījumiem saistītajiem priekšnodokļiem (skat. spriedumus, 2010. gada 29. jūlijs, *Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski*, C-188/09, EU:C:2010:454, 19. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Kā paredzēts Sestās direktīvas 17. panta 1. punktā un 18. panta 2. punkta pirmajā daļā, kuru būtība ir pārņemta Direktīvas 2006/112 167. pantā un 179. panta pirmajā daļā, tiesības uz PVN atskaitīšanu principā tiek īstenotas tajā pašā laikposmā, kurā tās ir radušās, proti, brīdī, kad nodoklis kļūst iekasējams (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 8. maijs, *Ecotrade*, C-95/07 un C-96/07, EU:C:2008:267, 41. punkts, kā arī 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 No tā izriet, ka saskaņā ar šī sprieduma 30. un 31. punktā atgādināto judikatūru Tiesas kompetencē nav atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem, jo tie attiecas uz atskaitīšanas tiesību īstenošanu saistībā ar pakalpojumu sniegšanu, kas notikusi pirms Ungārijas pievienošanās Savienībai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 25. punkts).
- 43 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka vienīgi tas, ka pastāv kāds elements, kas ir vēlāks par attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai datumu un kas attiecas uz apstākļiem pirms šī datuma, un kas ir tā sekas, nav pietiekami, lai Tiesai būtu kompetence atbildēt uz prejudiciālajiem jautājumiem, kas attiecas uz direktīvas interpretāciju (spriedums, 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Līdz ar to tas, ka precīza cena, kas ir jāmaksā par pamatlietā aplūkoto pakalpojumu sniegšanu, tika noteikta tikai pēc Ungārijas pievienošanās Savienībai un ka līdz ar to tikai pēc šī datuma tika samaksāta visa šī maksa un tika izsniegts rēķins par šo pakalpojumu, uz kuru pamatojoties tika īstenotas pamatlietā aplūkotās tiesības uz nodokļa atskaitīšanu, šīs lietas apstākļos nevar radīt Tiesas kompetenci interpretēt Sesto direktīvu vai Direktīvu 2006/112, jo visi šie fakti nedalāmi ir saistīti ar pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz ko ir skaidrs, ka tā ir notikusi pirms pievienošanās (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 27. jūnijs, *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, 31. punkts).
- 45 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Tiesas kompetencē nav atbildēt uz *Kúria* (Augstākā tiesa) uzdotajiem jautājumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 46 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Eiropas Savienības Tiesas kompetencē nav sniegt atbildi uz *Kúria* (Augstākā tiesa, Bulgārija) uzdotajiem jautājumiem.

[Paraksti]